

Kirglik armastus varastatud ajas

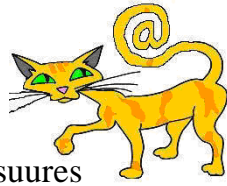
Peeter Helme „Varastatud aja lõpus”, Tuum, 2011

Armastus varastatud ajas – milline seiklus, kui kaks vana tuttavat, kes on vahepeal abiellunud, taas kohtuvad ning alguses arglikult, kuid siis järjest julgemalt kohtumas hakkavad käima ning kõrvuni armuvad. Tegu on omapärase romaaniga, mida sai lihtsalt ja kiirelt lugeda, kuid mis seejuures siiski jättis minusse midagi. Kogu raamat koosneb peategelase mälestustest ja mõtetest. On üks tegevusliin ning see keskendub vaid kahele tegelasele, kuid ometi sain nende kohta kummaliselt vähe teada. Ma ei arva, et selles midagi halba oleks, midagi ju puudu ei olnud, pigem peegeldab teos, et autor oskab olla info edastamises mõõdukas. Leidub ka kõrvaltegelasi, kuid nende roll on väga väike. Sündmuste arenemist on huvitav jälgida – kuidas tegelased kohtuvad ja soovivad veel kokku saada ning kuidas nende armastus ja soov koos olla järjest kasvab.

Tahaks teada, kas autor on midagi sellist, millest teos räägib, isegi läbi elanud, on seda teinud mõni ta tuttav või on see vaid ta fantaasia. Kuidagi peab autor olema sellise armusuhtega kokku puutunud, sest ta on väitnud, et oli teost kirjutades aus. Minu jaoks on see lugu kummaline, kuigi suhtedraamasid tuleb maailmas palju ette. See kirg ja armumine ja kõik need kirjeldused olid ju ilusad, unistan isegi millestki taolisest, kuid ma ei saanud lugemist täielikult nautida, kuna ei saanud peast välja mõtet, et see, mis need tegelased tegid, polnud õige, kuna nad seejuures rikkusid abielu. Kui nad oleksid kaks vallalist inimest, siis oleks olukord palju parem ja kogu suhe veel ilusam. Ei taha ette kujutada, mida tundsid nende inimeste abikaasad, kui nad oma kallimate kõrvalsuhtest teada said.

Kas armastus tugineb ainult tunnetele või on vaja midagi enam? Minu arvates ei ole armastus vaid tunded, kuigi need on kahtlemata olulised, vaid ka otsus. Üks oluline otsus, kui inimene enda elu kellegi teise eluga seob. Teose tegelased arvasid, et on teineteisele loodud, kuid nad ei arvestanud, et iga inimese jaoks on maailmas mitu inimest, kellega ta suurepäraselt kokku sobib, ja et ta peab leidma ja valima ühe ning olema talle ustav. Kindlasti sobisid nad ka oma abikaasadega kokku, kuid kuna nad olid omavahelise armastuseesemne mulda pannud ja läksid oma suhtega üha kaugemale, siis nende abielud purunesid.

Mind pani imestama, et teose tegelased käitusid vahepeal nii lapsikult. Nad näiteks suudlesid avalikus kohas ja kui neile seda pahaks pandi, siis itsitasid. Nende suhe oli

huvitav sellepärast, et see oli keelatud ja salajane. Osa nende kohtingutest koosneski suures osas sepitsustest, kus ja millal järgmisena kokku saada. Kui nad lõpuks olid teistele tunnistanud, kuidas asjad on, ning võisid vabalt millal ja kus tahes kokku saada, siis polnud see kõik sugugi enam nii huvitav. Nende suhe oli nagu unenägu, mis on nii põnev, nauditav ja reaalne, kuid ometi nii habras.

Peategelasele meeldis filosofoerida. Ta püüdis aru saada, mis on aeg, kuidas seda tajuda ja kuidas see inimeste elusid mõjutab. Samuti üritas ta ajamõiste abil oma armusuhet seletada, kuid mulle näis, et ta ei jõudnud oma ajaküsimustes ühesele järeldusele. Siiski oli ta veendunud, et inimene on ajast võetud ja peab ka ajaks uuesti saama. Ise ma selle väitega ei nõustu, sest siis kui inimesel siin maailmas aeg otsa saab, pole ta enam ajas, vaid läheb igavikku, kus pole aega; ehkki seda küsimust võib tõlgendada ka nii, et iga inimene on osa ajaloost, mis on tõsi.

Mulle meeldis seda jutustust lugeda, sest teos erines oma sündmustiku ja ülesehituse poolest tunduvalt neist armastusromaanidest, mida olin varem lugenud. Autor keskendus vaid kahe inimese suhtele, jättis lugejale piisavalt liikumisruumi ega koormanud teda liigsete faktide ja pikkade kirjeldustega kõrvalistest asjadest. Teos pani mind mõtlema, kas kogu see armastus varastatud ajas oli õigustatud või mitte. Samuti saan ma teose tegelastest õppust võtta ja ise paremini käituda ehk siis õppida oma kallimat enne abiellumist põhjalikult tundma ja mitte iial laskma tärkata kõrvalsuhte seemnel. Mulle meeldis ka see, kui kirjeldati kõike ilusat, mida tegelased läbi elasid, ja see, kuidas nad õppisid väikesi asju hindama, näiteks seda, et nad said olla koos, ja et vahepeal olid nad tõeliselt õnnelikud. Pole vaja palju, leidmaks elus õnne.